422. Tract. 3. De Peccatis. Disp. 6.

derivari, quo peccatores denominantur, atque maculam reddi seu peccatum habituale dici. 3tio. haec macula non consistit in propria dicto habitu vitioso aut positiva aliqua qualitate physica, vel dispositione inhaerente animae, quae macula dicitur peccatum, unde denominamur formaliter peccatores extinguitur per infusionem habitualis gratiae, non autem extinguitur habitus in habitibus vitiosis. ergo. Obijcies 2do. per illud hoc constituitur [illegible] peccator, et iniustus habitualiter, cuius oppositio constituit illum habitualiter sanctum, et iustum, cum denominatione opposita a formis seu radicibus oppositis petenda est. atqui gratia sanctificans immediate constituit hominem S. et iustum habitualiter: ergo eiusque privatio immediate illum denominat, et constituit peccatorem, et iniustum habitualiter, atque consequenter in tali privatione ipsum peccatum habituale formaliter, et immediate consistit.

Dico 2do. effectus peccati est reatus realis poenae consistens in obligatione passiva seu condignitate ad poenam sustinendam. ita omnes. Loquimur autem de peccatis viatorum, non autem peccatis damnatorum, non merentium novum reatum poenae, ad poenam [illegible] omnis sententia. Obs. i. pro declaratione reatus poenae per enumerationem partium: non sing. reatus poenae nascitur ex eo quod contradicit rectae rationi ab ea natura insita, et praescripta lumen agat. reatus vero, quo agat

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK HEIDELBERG

© Universitätsbibliothek Heidelberg
http://digi.ub.uni-heidelberg.de/diglit/salVIII6_2/0434

gefördert durch Baden-Württemberg